

е, чаушъ ефенди. . . Това заптие! . . Дошелъ хлѣба ми да яде, а кжщата ми посрамя!

Ибриамъ. Нека остане само този, който е. . . Вие почакайте вънъ. (Чаушъ Ибриамъ и заптието сами Другитѣ излизатъ).

Ибриамъ. Какво стана, бѣ Хасане?

Хасанъ (мълчи).

— Защо закачи момичето?

— Грѣхъ сторихъ, чаушъ ефенди.

— (насмѣшливо). Грѣхъ, а?

— Луда глава! Не послушна глава съмъ, ефенди.

— Какъ непослушна?

— Видѣхъ я. Зави ми се свѣтъ отъ хубость. . .

И безъ да мисля, сграбчихъ я презъ кръста и хопъ

— цѣлунахъ я.

— (възторжено). Машала!

— Хубость, ефенди. . . Не съмъ виждалъ такова.

— А-а, отъ хубость. . . Тая хубость!

— Като пиянъ бѣхъ.

— Заслужаваше наказание, ако бѣше миналъ съ свързани ржце край такава гяурка. . . Ехъ, хубость и младость!

(Драгостинъ нестѣрпялъ влиза самъ да разбере).

Драгостинъ (разтреперанъ). Искамъ да чуя защо е почернилъ кжщата ми? . . . Това ли заслужавамъ за моето гостоприемство (къмъ Хасана). Защо качашъ, бе куче?

Хасанъ (мълчи смутенъ).

Драгостинъ. Я го вижъ кучето му, сега мълчи. Ами ако момичето ми има годеникъ, бре песо!

Хасанъ. Не помня какъ стана.

Драгостинъ (хваналъ Хасана за рамото и го разтърсва). Не знаешъ ли, а? . . Не помнишъ?

Ибриамъ (побледнява и извиква). Чакай вънъ!

(Влизатъ женитѣ).

Ибриамъ (за да заглади станалото). Хайде — станалото станало! Седнете при мене, а момето нека напълни чашкитѣ. Какво да се прави — младость! За младостъта е позволено.